

NE ÉRINTS. NE FÉLTS. NE KERESS.

NE HAZUDJ

TAHEREH MAFI

GABO

JULIETTE

Már nem riadok fel éjjel sikoltva. Nem vagyok rosszul a vér látványától. Nem rezzenek össze, amikor elsütök egy fegyvert.

És soha többé nem kérek bocsánatot, amiért túléltem valamit.

Mégis...

Megriadok, amikor hangos csattanással kitarul az ajtó. Erőt veszek magamon, nehogy felszisszenjek, majd sarkon fordulok, és a szokás hatalmától vezérelve a félautomata pisztoly markolatához kapok, amely kilóg az oldalamban csatolt fegyvertokból.

– J! Van egy kis gond.

Kenji résnyire szűkült szemmel mered rám, csípőre teszi a kezét, a pólója szorosan feszül a mellkasán. Ez a dühös Kenji. Az aggódó Kenji. Tizenhat napja vettük át a 45-ös szektort – pontosan ennyi idő telt el, amióta kineveztem magam a Regeneráció főparancsnokának –, és eddig minden csendes. Nyugtalanítóan csendes. Minden nap rettegéssel vegyes jókedvvel kelek fel, és idegesen várom, hogy végre megérkezzenek a hírnökök az ellenséges nemzetektől, akik kérdőre vonják a tekintélyemet, majd háborút üzennek nekünk – és úgy tűnik, végül elérkezett a pillanat. Így veszek egy mély lélegzetet, megropogtatom a nyakamat, és belenézek Kenji szemébe.

– Halljuk!

A barátom összeszorítja a száját, és a mennyezetre szegezi a tekintetét.

– Szóval... Először is, tudnod kell, hogy nem az én hibám, oké?
Csak segíteni akartam.

Elbizonytalanodom, és értetlenül ráncolom a homlokomat.

– Micsoda?

– Úgy értem, eddig is tudtam, hogy őseggfejsége nagy drámakirálynő, de ez azért több mint nevetséges...

– Ne haragudj, de nem értem. Miről beszélsz? – Elveszem a kezemet a pisztolyról, érzem, ahogy a testem ellazul. – Ezek szerint, nem a háborúról van szó?

– A háborúról? Micsoda? J! Te egyáltalán nem figyelsz rám? A pasid odakint hisztériázik, és jobb lesz, ha befogod a száját, mielőtt én teszem meg.

Ingerülten kifújom a levegőt.

– Komolyan beszélsz? Már megint ez a képtelenség? Szent egek, Kenji! – Lecsatolom a hátamról a pisztolytáskát, és ledobom magam mögé, az ágyra. – Ezúttal mit műveltél?

– Látod? – Kenji vádlón rám szegezi a mutatóujját. – Látod, milyen hamar ítélsz, hercegnő? Miért feltételezed, hogy én tettem valami rosszat? Miért én? – Karba teszi a kezét, és lehalkítja a hangját. – Tudod, egy ideje már beszélni akarok veled erről, mert komolyan úgy gondolom, hogy főparancsnokként senkivel nem kivételezhetsz, de úgy tűnik...

Kenji hirtelen mozdulatlaná dermed.

Megnyikordul az ajtó, és Kenji felvonja a szemöldökét; halk kattanás, és elkerekedik a szeme; fojtott mozdulat, és hirtelen egy pisztoly csöve nyomódik a tarkójához. Kenji rám mered, miközben újra meg újra azt tátogja: „pszichopata”.

A szóban forgó „pszichopata” rám kacsint onnan, ahol áll, és úgy mosolyog, mintha nem éppen pisztolyt szorítana a közös barátunk fejéhez. Sikerül elfojtanom a nevetést.

– Folytasd csak! – közli Warner, továbbra is mosolyogva. – Kérlek, fejtsd ki, hogyan vallott Juliette kudarcot vezetőként!

– Hé-kás! – Kenji felemeli a kezét, mintha megadná magát. – Egy szóval sem állítottam, hogy kudarcot vallott, oké? És úgy tűnik, kissé túlreagálsz a dolgot...

Warner Kenji fejére koppint a fegyverével.

– Idióta!

Kenji megfordul, és kitépi a pisztolyt Warner kezéből.

– Mi a franc bajod van, ember? Azt hittem, haverok vagyunk.

– Azok voltunk – helyesel Warner hűvösen. – Amíg hozzá nem értél a hajamhoz.

– Te kértél meg, hogy vágjam le a hajadat...

– Egy szóval sem mondtam ilyet. Arra kértelek, hogy igazítsd meg a szélét.

– És pontosan azt tettem.

– Ez – mondja Warner, és megfordul, hogy szemügyre vehessem a kárt – nem megigazítás, te kétbalkezes félnótás!

Felszisszenek. Warner haja itt-ott be van vagdosva, néhol tenyérnyi foltok világítanak.

Kenji összehúzza magát, amikor végigméri a keze munkáját, aztán megköszörüli a torkát.

– Nos... – szól, és zsebre dugja a kezét. – Azt akarom mondani... Végül is, a szépség szubjektív dolog, ember.

Warner rászzegez egy újabb pisztolyt.

– Hé! – kiáltja Kenji. – Nem azért jöttem ide, hogy folyton zaklassanak! – Rámutat Warnerre. – Nem erre fizettem be.

Warnernek villámot szór a szeme, így Kenji hátrálni kezd, majd kioson a szobából, mielőtt Warner bármi egyebet léphetne, aztán, éppen, amikor megkönnyebbülten felsóhajtok, bedugja a fejét az ajtón, és azt mondja:

– Amúgy szerintem tök cuki lett a frizurád.

Azzal Warner rácsapja az ajtót.

Hát, ez az én vadonatúj életem a Regeneráció főparancsnokaként.

Warner még mindig a becsapott ajtót bámulja, majd kifújja a levegőt. Látom, hogy ellazul a válla, és közben alaposan szemügyre vehetem Kenji katasztrofális művét. Warner sűrű, gyönyörű, aranyszőke haját – amely a szépsége elsődleges forrásának számított – összevissza nyirbálták a gondatlan kezek.

Kész csőd.

– Aaron! – szólok gyengéden.

Lehorgasztja a fejét.

– Gyere ide!

Megfordul, a szeme sarkából néz rám, mintha szégyenkezne valamiért. Arrébb tolom a fegyvereket az ágyon, hogy helyet csináljak neki magam mellett. Szomorú sóhajjal leroskad a matracra.

– Borzalmasan festek – mondja csöndesen.

Mosolyogva csóválom a fejemet, és megérintem az arcát.

– Miért hagytad, hogy levágja a hajadat?

Végül felnéz rám, zöld szemében értetlenség tükröződik.

– Te mondtad, hogy töltsék velem több időt.

Felnevetek.

– Ezért megengedted, hogy Kenji levágja a hajadat?

– Nem engedtem meg, hogy *levágja* a hajamat – morgolódom. –

Ez csak egy – bizonytalanul keresi a szót – bajtársi gesztus volt a részemről. A bizalom jele, amit az én katonáim annyiszor gyakorolnak egymás között. Bár... – teszi hozzá, és elfordítja a fejét. – Nem mintha bármiféle tapasztalatom lenne a barátokozás terén.

– De mi barátok vagyunk, nem igaz? – kérdezem.

Erre elmosolyodik.

– És? – unszolom. – Ez jó dolog, ugye? Lassan megtanulod, hogyan legyél kedvesebb az emberekhez.

– De én nem akarok kedves lenni az emberekhez. Nem illik hozzám.

– Szerintem tökéletesen illik hozzád – jegyzem meg. – Én imádom, amikor kedves vagy.

– Ezt csak te látod így. – Már majdnem nevet. – De a kedvesség nekem egyáltalán nem megy könnyen, szerelmem. Türelmesnek kell lenned a fejlődésemmel kapcsolatban.

A tenyerembe veszem a kezét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Velem tökéletesen kedves vagy. Warner megrázza a fejét.

– Tudom, hogy megígértem, igyekszem kedvesebb lenni a barátoddal, és továbbra sem hagyok fel a próbálkozással, de remélem, ez nem ringat abba a csalóka reménybe, hogy képes leszek véghez vinni a lehetetlent.

– Ezt hogy érted?

– Csak remélem, hogy nem okozok csalódást neked. Ha muszáj, talán valóban képes vagyok kipréselni magamból bizonyos fokú melegséget, de tudnod kell, hogy a legkevésbé sem szeretnék úgy bánni másokkal, ahogyan veled. Ez – mondja, és kettőnk közé mutat, a levegőbe – a kivétel egy nagyon szigorú szabály alól. – A számra szegezi a tekintetét, és a nyakamhoz emeli a kezét. – Ez – mondja gyengéden – nagyon, nagyon szokatlan.

Megdermedek.

Nem lélegzem, nem beszélek, nem gondolkodom.

Még alig ért hozzám, a szívem máris hevesen kalapál, megrohannak az emlékek, hullámokban törnek rám: ahogyan rám nehezedik a teste, a bőre íze, a forró érintése, ahogyan levegőért kapkod, és a dolog, amiket csak sötétben mond nekem.

Pillangók foglalják el az ereimet, de elhessegetem őket.

Ez az egész még olyan új, az érintése, a bőre, az illata, olyan új és olyan hihetetlen...

Warner elmosolyodik, és oldalra billenti a fejét. Utánzom a mozdulatát, majd egy lágy levegővétellel elnyílik az ajka, és megmerevedek, ég a tüdőm, az ujjam bizseregve vágycokozik az inge után, és azután, ami következik, amikor Warner így szól:

– Le kell borotválnom a hajamat.

Azzal elhúzódik tőlem.

Pislogok, de továbbra sem csókol meg.

– És őszintén remélem – teszi hozzá –, hogy amikor visszajövök, még mindig szeretni fogsz.

Felpattan, és elfordul tőlem, én pedig számolgatni kezdem az új-jaimon, hány férfit öltem meg eddig, és azon csodálkozom, milyen végtelenül keveset számít ez, amikor össze akarom szedni magam Warner jelenlétében.

Bólintok, amikor búcsút int, összeszedem a józan ítélőképessé-
gemet onnan, ahol elhagytam, hátrahanyatlak az ágyra, zúg a fejem
a háború és a béke nehézségeitől.

Soha nem gondoltam, hogy egyszerű lesz vezetőnek lenni, de azt hi-
szem, ennél azért könnyebbnek hittem.

Minden pillanatban kétségek gyötörnek a döntéseimmel kap-
csolatban. Dühítően meglepődöm, valahányszor egy katona köve-
ti az utasításaimat. És egyre jobban megrémülök attól, hogy még
rengeteg embert meg kell ölnünk – meg kell ölnöm –, amíg ez a vi-
lág elcsendesedik. Bár azt hiszem, a legjobban éppen a csönd rémít
meg.

Tizenhat napja.

Beszédeket tartottam arról, mi vár ránk, a jövőre vonatkozó ter-
veinkről. Megemlékeztünk azokról, akiket elveszítettünk a csaták-
ban, és ígéreteket tettünk, hogy véghez visszük a változásokat.
Castle, a szavához híven, máris keményen dolgozik, igyekszik meg-
oldást találni a termelés vagy az öntözés problémájára, és ami min-
dennél fontosabb, arra, hogyan költöztethetnénk ki a civileket a la-
kókörletekből. Ám ezt a munkát csak lépésről lépésre lehet elvége-
zni, lassú és óvatos építkezéssel – a földért folytatott harc akár egy
évszázadig is eltarthat. Azt hiszem, ezt mindannyian értjük. És ha
csak a civilek miatt kellene aggódnom, nem is aggódnék annyira.

De azért aggódom, mert pontosan tudom, hogy semmit nem hozhatunk helyre ezen a világon, ha az elkövetkező évtizedeket harccal kell töltenünk.

Ennek ellenére, felkészültem a harcra.

Egyáltalán nem ezt akarom, de boldogan vonulok a háborúba, ha ez kell a változáshoz. Csak azt kívánom, bárcsak egyszerű lenne. Ám jelen pillanatban a legfőbb problémám a legaggasztóbb.

A háborúhoz ellenség kell, márpedig úgy tűnik, én nem találok. Amióta tizenhat nappal ezelőtt homlokon lőttem Andersont, semmiféle ellenállással nem találkoztam. Senki nem próbált meg letartóztatni. Egy másik főparancsnok sem próbálta meg átvenni a helyemet. A kontinens további 554 szektorjából egyetlenegy sem akart függetlenedni, üzent háborút, vagy beszélt velem csúnyán. Senki sem tiltakozott, nem lázadtak fel az emberek. Valami különös oknál fogva a Regeneráció belement a játékba.

Belement a színlelésbe.

És ez rettenetesen nyugtalanít.

Különös patthelyzetbe kerültünk, semleges helyzetbe ragadtunk, amikor olyan eltökélten szeretnék többet tenni. A 45-ös szektor lakóiért, Észak-Amerikáért és az egész világért. Ám ez a furcsa csönd mindannyiunkat kibillent az egyensúlyából. Teljesen biztosak voltunk abban, hogy Anderson halálával a többi főparancsnok felkerekedik, összeszedik csapataikat, hogy megsemmisítsenek bennünket, hogy megsemmisítsenek *engem*. Ám ehelyett a világ vezetői kinyilvánították, milyen jelentéktelennek tartanak bennünket: levegőnek néznek, ahogyan az ember ügyet sem vet egy bosszantó légyre, üvegbe zárnak, ahol szabadon zümmöghetünk, törött szárnyunkat a falakhoz csapva, amíg el nem fogy az oxigén. Hagyják, hogy a 45-ös szektor azt tegye, amit akar; beavatkozás nélkül hagyták, hogy kikiáltsuk az autonómiát, és ellenőrzésünk alá vonjuk a szektorunk infrastruktúráját. Minden más szektor – és minden más ember – úgy tesz, mintha az égvilágon semmi nem

változott volna. A lázadásunk vákuumba került. Az azt követő győzelmünk pedig olyan aprócska történésnek számít, mintha nem is létezne.

Ezek az idegtépő játszmák.

Castle mindig meglátogat, és tanácsokkal lát el. Azt javasolta, hogy legyek kezdeményező. Azt mondta, ahelyett, hogy idegesen, védekezésre berendezkedve várok, nekem kell megtennem az első lépést. Előállni egy követeléssel, helyet foglalni az asztaluknál. Megkísérelni szövetségeket kötni, mielőtt támadásba lendülnék. Kapcsolatba lépni a világ másik öt főparancsnokával.

Mert lehet, hogy én beszélhetek Észak-Amerika nevében, de mi lesz a világ többi részével? Mi lesz Dél-Amerikával? Európával? Ázsiával? Afrikával? Óceániával?

Castle azt mondta, szervezzek a vezetőknek egy nemzetközi konferenciát.

Beszélgessünk.

Azt mondta, a béke legyen az elsődleges cél.

– Biztosan majd' megpusztulnak a kíváncsiságtól – mondta. – Egy tizenhét éves lány átveszi a hatalmat Észak-Amerika fölött? Egy tinédzser végez Andersonnal, és kinevezi magát a kontinens vezetőjének? Ms. Ferrars! Bizonyára tudja, hogy jelen pillanatban igen nagy hatalom összpontosul a kezében. Kovácsoljon belőle előnyt!

– Hogyan? – kérdeztem döbbenet. – Miféle hatalmam lenne?

Castle felsóhajtott.

– Minden kétséget kizáróan igen bátor a korához képest, de sajnálatlalt látom, hogy a fiatalságával elengedhetetlenül együtt jár a tapasztalatlanság. Megpróbálom egyszerűen felvázolni: ön emberfeletti erővel rendelkezik, a teste csaknem legyőzhetetlen, halálos az érintése, mindössze tizenhét év áll ön mögött, és egyes-egyedül leszámolt ennek a nemzetnek a zsarnokával. És még kétségei vannak afelől, hogy képes lenne megfélemlíteni a világot?

Meg kellett hajolnom az érvelése előtt.

– Régi rossz szokások, Castle – mondtam csöndesen. – Természetesen igaza van.

Castle egyenesen rám szegezte a tekintetét.

– Meg kell értenie, hogy az ellenségei részéről tapasztalt egyhangú, kollektív hallgatás nem véletlen egybeesés eredménye. Biztosan kapcsolatba léptek egymással, és biztosan megegyeztek, hogy ezt a taktikát követik, mert arra várnak, hogy mi lesz a következő lépése. – Megrázta a fejét. – Arra várnak, hogy mit tesz most. És, könyörgöm, bölcsen gondolja meg!

Így hát, tanulok.

Megfogadtam a javaslatát, és három nappal ezelőtt Delalieu segítségével üzenetet küldtem, hogy kapcsolatba lépjek a Regeneráció öt másik főparancsnokával. Meghívtam őket ide, a 45-ös szektorba, egy nemzetközi találkozóra a jövő hónapban.

Mindössze tizenöt perccel azelőtt, hogy Kenji berontott a szobámba, megkaptam az első választ.

Óceánia igent mondott.

Nem tudom biztosan, hogy ez mit jelent.

WARNER

Mostanában nem vagyok önmagam.

Az igazat megvallva, már olyan régóta érzek így, hogy néha komolyan elgondolkodom, talán soha nem is ismertem magam. Farkasszemmet nézek a tükörképemmel, a hajnyíró halk zümmögése visszahangzik a fürdőszobában. Nem sok fény világítja meg a tükörképemet, de így is látom, hogy fogytam. Beesett az arcom; kerekesebb lett a szemem; kiáll az arccsontom. Gyászos, de gépies mozdulatokkal megszabadulok a hajamtól, a hiúságom maradéka is a lábam elé hull.

Apám halott.

Lehunyom a szemem, és felkészítem magam a kellemetlen szorításra a mellkasomban, a gép még mindig duruzsol az összeszorított kezemben.

Apám halott.

Csak két hete ölték meg, kétszer homlokon lőtte az, akit szeretek. Szívességet tett azzal, hogy megölte. Bátrabb volt nálam, meghúzta a ravaszt, amit én soha nem tudtam megtenni. Apám egy szörnyeteg volt. Rosszabbat érdemelt volna.

És mégis...

Ez fáj.

Beszívom a levegőt, és kinyitom a szememet, hálás vagyok, hogy egyedül lehetek, valahogy hálás vagyok, amiért lemetszhetek valamit magamból. Valami különös katarzisz tölt el.

Anyám halott, gondolom, miközben végighúzom a koponyámon a villanyborotvát. *Apám is halott*, gondolom, miközben a hajam a földre hull. Minden, ami voltam, minden, amit tettem, minden, ami vagyok az ő cselekedeteikből vagy éppen nem cselekvésükből formálódott.

Így most azt kérdezem magamtól: ki vagyok, ha ők már nem léteznek?

Leborotváltam a fejemet, lekapcsolom a gépet, ráteszem a tenyereket a lemetszett hiúságomra, továbbra is igyekszem megismerni a férfit, aki lettem. Öregnek és nyugtalannak érzem magam, a szívem és az eszem még a háborúban maradt. Az utolsó szavak, amelyeket az apámnak mondtam...

– Szia!

Felgyorsul a szívverésem, miközben sarkon fordulok, azonnal felöltöm a hanyagság álarcát.

– Szia! – válaszolom, és ráveszem a végtagjaimat, hogy csillapodjanak le, miközben lesöpröm a vállamról a maradék tincseket.

Juliette engem néz a hatalmas szemével, gyönyörű, és aggódik. Eszembe jut, hogy mosolyognom kell.

– Hogy festek? Remélem, nem túl rémes.

– Aaron! – mondta csöndesen. – Jól vagy?

– Remekül – felelem, és újra a tükörbe nézek. Végigsimítok a puha, tüskés, egycentis hajamon, azon csodálkozom, miért festek a hajvágástól szigorúbbnak és hűvösebbnek. – Bár be kell valanom, hogy nem nagyon ismerem magamra – teszem hozzá, és megpróbálok felnevetni. A fürdőszoba közepén állok egy szál bokszeralsóban. Soha nem voltam még ilyen karcsú; soha nem látszottak ilyen hangsúlyosan az izmok éles körvonalai; és a testem nyersségéhez most durva haj is párosul, ami csaknem civilizálatlan külsőt kölcsönöz – és ez annyira én vagyok, hogy el kell fordítanom a fejemet.

Juliette most már közvetlenül előttem áll.

A csípőmre teszi a kezét, és maga felé húz; kicsit megbotlok, amikor előrelépek.

– Mit csinálsz? – kérdezem, de amikor a szemébe nézek, gyengeséget és aggodalmat látok. Valami feloldódik bennem. Ellazul a vállam, és magamhoz húzom, közben veszek egy mély lélegzetet.

– Mikor fogunk beszélni róla? – kérdezi a mellkasomhoz simulva. – Mindenről. Arról, ami történt.

Összerezzenek.

– Aaron?

– Jól vagyok – hazudom. – Csak a hajam miatt van.

– Tudod, hogy nem erről beszéltek...

Elfordítom a fejemet, bámulom a semmit. Egy pillanatig egyikünk sem szól.

Végül Juliette töri meg a csendet.

– Haragszol rám? – suttozja. – Amiért lelöttem?

Kővé dermed a testem.

Juliette-nek elkerekedik a szeme.

– Nem, nem – vágom rá sietve, és komolyan is gondolom. – Természetesen, erről szó sincs.

Juliette felsóhajt.

– Nem vagyok benne biztos, hogy tisztában vagy vele, de teljesen természetes, hogy gyászolod az apádat, még akkor is, ha rettenetes ember volt. Tudod ezt? – Felpillant rám. – Nem vagy gép.

Visszanyelem a torkomat szorító gombócot, és lágyan kibontakozom az öleléséből. Arcon csókolom, és egy másodpercre elidőzőm a puha bőrnél.

– Le kell zuhanyoznom.

Juliette úgy néz ki, mint akinek összetört a szíve, és össze van zavarodva, de nem tudom, mi mást tehetnék. Nem arról van szó, hogy nem szeretek a társaságában lenni, de jelen pillanatban kétségbeesetten vágyom a magányra, és nem tudom, hol találhatnék rá.

Ezért lezuhanyozom. Fürdőket veszek. Hosszú sétákra indulok.

Sokszor folyamodom ilyesféle megoldásokhoz.

Mire végül ágyba bújok, Juliette már alszik.

Meg akarom érinteni, magamhoz húzni a lány, meleg testét, de teljesen megbénultam. Ettől a rémes félgyásztól bűnrészesnek érzem magam a sötétségben. Aggódok, hogy a szomorúságomat úgy értelmeznék, hogy helyeslem apám választásait – a pusztá létezését –, és ebben a tekintetben egyáltalán nem akarok okot adni a félreértésre, ezért nem vallhatom be, hogy gyászolom, hogy a legkevésbé is érdekel annak a szörnyszülöttnek az elvesztése, aki felnevelt. És mivel képtelen vagyok egészséges cselekvésre, jéggé dermedek, mint egy érző kő az apám halála által kijelölt út szélén.

„Mérges vagy rám? Amiért lelőttem?”

Gyűlöltem őt.

Olyan heves gyűlöletet éreztem iránta, amit azóta sem tapasztaltam. De azóta rájöttem, hogy az őszinte utálat tüze nem éghet a szeretet oxigénje nélkül. Nem bánthatok, és nem gyűlölhetek annyira, ha valaki érdektelen a számomra.

És mindig is ez, az apám iránti viszonzatlan szeretetem, volt a gyenge pontom. Ezért fekszem most itt, fulladozva a bánatban, amelyről soha nem beszélhetek, miközben a sajnálat felemészti a szívemet.

Árva lettem.

– Aaron? – suttogja Juliette, és visszazökkenek a jelenbe.

– Igen, szerelmem?

Álmosan oldalra fordul, és a fejével megböki a karomat. Minden szomorúságom ellenére elmosolyodok, amikor felemelem, hogy helyet csináljak neki mellettem. Fürgén betölti az űrt, a nyakamba fúrja a fejét, és az egyik karját átveti a derekamon. Lehunyom a szemem, mintha imádkoznék. A szívem újra dobogni kezd.

– Hiányzol – mondja, olyan halkán, hogy alig értem.

– Itt vagyok – felelem, és gyengéden megérintem az arcát. – Itt vagyok melletted, szerelmem.

De Juliette megrázza a fejét. Hiába húzom még közelebb magamhoz, még elalvás közben is csak rázza a fejét.

Arra gondolok, hogy talán nem is téved.